

Direktiv om bekämpande av sexuell exploatering av barn m.m.

Justitiedepartementet

2010-04-22

Dokumentbeteckning

KOM (2010) 94

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi samt om upphävande av rambeslut 2004/68/RIF

Tidigare faktapromemoria i ämnet: 2008/09:FPM114

Sammanfattning

Förslaget syftar till att skapa minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom området sexuell exploatering av barn. Det syftar också till att införa gemensamma bestämmelser för att stärka åtgärderna för att förebygga sådana brott och förbättra skyddet av brottsoffer. Förslaget innehåller bestämmelser som bl.a. innebär en utvidgad kriminalisering av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och i viss mån även barnpornografi, kriminalisering av anstiftan, medhjälp och försök till sådana brott, skärpta lägsta maximistraff och försvårande omständigheter, diskvalificering i vissa fall av personer dömda för brott som omfattas av direktivet att – temporärt eller permanent – utöva aktiviteter som innefattar regelbunden kontakt med barn, utredning och lagföring inklusive preskription, utvidgad jurisdiktion, skydd av och stöd till brottsoffer, interventionsprogram samt bestämmelser som syftar till att uppnå blockering av tillgång till webbsidor som innehåller barnpornografi.

Förslaget till direktiv bygger till stor del på resultatet av de förhandlingar som leddes av det svenska ordförandeskapet om ett förslag till nytt rambeslut som kommissionen presenterade våren 2009.

Regeringen välkomnar initiativet till ett fortsatt arbete inom EU i syfte att ytterligare förstärka arbetet med att motverka och bekämpa dessa företeelser. Arbetet med att bekämpa sexuella övergrepp mot och sexuell exploatering av barn inklusive barnpornografi är en högt prioriterad fråga för regeringen. I

detta arbete är internationell samverkan och i synnerhet det europeiska samarbetet en förutsättning för framgång. Det finns dock i vissa delar skäl att noggrant analysera förslagets bestämmelser, bl.a. i fråga om föreslagna straffnivåer och om möjligheterna till diskvalificering i vissa fall av utövande av verksamhet som inbegriper kontakter med barn.

1 Förslaget

1.1 Ärendets bakgrund

Inom EU antogs i december 2003 ett rambeslut om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi (2004/68/RIF). Syftet med rambeslutet var att skapa gemensamma minimiregler i EU:s medlemsstater när det gäller straffrättsliga åtgärder, däribland straffrättsliga påföljder, i kampen mot sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Rambeslutet innehåller bl.a. bestämmelser om vad som ska utgöra straffbart sexuellt utnyttjande av barn respektive straffbara förfaranden med barnpornografi samt vilka straffrättsliga påföljder som dessa gärningar ska kunna leda till. Dessutom finns bestämmelser om bl.a. ansvar och sanktioner för juridiska personer, jurisdiktion och brottsoffer. Svenska lagändringar med anledning av rambeslutet genomfördes år 2005 (prop. 2004/05:45, bet. 2004/05:JuU16, rskr. 2004/05:164, SFS 2005:90).

Kommissionen presenterade den 3 april 2009 ett förslag till nytt rambeslut. Förhandlingsarbetet under det svenska ordförandeskapet nådde långt på flera punkter, även om många frågor återstod att lösa. Genom Lissabonfördragets ikraftträdande försvann dock den rättsliga grunden för att anta rambeslut.

Kommissionen presenterade den 29 mars 2010 det nu aktuella förslaget till direktiv, vilket föreslås ersätta det befintliga rambeslutet. Förslaget bygger till stor del på det förhandlingsresultat som uppnåddes under det svenska ordförandeskapet.

1.2 Förslagets innehåll

Direktivets *artikel 1* anger det övergripande syftet med direktivet, dvs. dels att skapa minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom området sexuell exploatering av barn, dels att införa gemensamma bestämmelser för att stärka åtgärderna för att förebygga sådana brott och förbättra skyddet av brottsoffer.

I *artikel 2* anges vad som i direktivet ska avses med begreppen barn, barnpornografi, barnprostitution, pornografisk föreställning och juridisk person.

Artikel 3 innehåller bestämmelser om brott som har samband med sexuella övergrepp. Enligt artikeln ska följande handlingar vara straffbara.

Att avsiktligt och i sexuella syften förorsaka att ett barn, som inte har uppnått åldern för sexuellt självbestämmande enligt nationell lagstiftning, blir vittne till sexuella övergrepp eller sexuella handlingar, även om barnet inte tvingas delta, ska vara belagt med ett maximistraff på minst två års fängelse.

Att ha sexuellt umgänge med ett barn, som inte har uppnått åldern för sexuellt självbestämmande enligt nationell lagstiftning, ska vara belagt med ett maximistraff på minst fem års fängelse.

Att ha sexuellt umgänge med ett barn, där missbruk av en erkänd förtroendeställning eller av makt eller inflytande över barnet förekommer ska vara belagt med ett maximistraff på minst åtta års fängelse, eller missbruk av barnets särskilt utsatta situation förekommer, framför allt till följd av ett psykiskt eller fysiskt funktionshinder eller en beroendeställning ska vara belagt med ett maximistraff på minst åtta års fängelse, eller tvång, våld eller hot brukas ska vara belagt med ett maximistraff på minst tio års fängelse.

Att tvinga ett barn till sexuellt umgänge med en tredje part ska vara belagt med ett maximistraff på minst tio års fängelse.

I *artikel 4* behandlas brott som har samband med sexuell exploatering och det är även här en förutsättning att det handlar om avsiktliga handlingar. I artikeln anges att medlemsstaterna – med ett maximistraff på minst två år – ska straffbelägga sådana handlingar som avser att förorsaka att ett barn deltar i pornografisk föreställning eller att dra vinning av eller på annat sätt exploatera ett barn som deltar i sådan föreställning eller själv delta i sådan föreställning där barn deltar. Vidare anges att det – med ett maximistraff på minst fem år – ska vara straffbelagt att rekrytera ett barn till deltagande i pornografiska föreställningar samt att förorsaka att ett barn deltar i barnprostitution liksom att dra vinning av eller på annat sätt exploatera ett barn som deltar i sådan prostitution. Detsamma gäller att ha sexuellt umgänge med ett barn där barnprostitution används. Med ett maximistraff på minst åtta år ska det vara straffbelagt att tvinga ett barn att delta i pornografiska föreställningar samt att rekrytera ett barn till barnprostitution. Slutligen ska det, med ett maximistraff på minst tio år, vara straffbelagt att tvinga ett barn till barnprostitution

Artikel 5 avser brott som har samband med barnpornografi. Enligt bestämmelsen ska avsiktlig befattningsmed barnpornografi vara straffbar:

- med ett maximistraff på minst ett års fängelse då det är fråga om förvärv eller innehav av barnpornografi eller att medvetet skaffa sig tillgång till barnpornografi med hjälp av informations- och kommunikationsteknik,
- med ett maximistraff på minst två års fängelse då det är fråga om distribution, spridning eller överföring samt utbudande, leverans eller tillhandahållande av barnpornografi,
- med ett maximistraff på minst fem års fängelse då det är fråga om framställning av barnpornografi.

I *artikel 6* finns en bestämmelse om kontaktsökande med barn för sexuella ändamål. Artikeln anger att medlemsstaterna – med ett maximistraff på minst två års fängelse – ska straffbelägga avsiktliga handlingar som innebär att en vuxen ger förslag med hjälp av informations- och kommunikationsteknik i syfte att träffa ett barn, som ännu inte uppnått åldern för sexuellt självbestämmande enligt nationell lagstiftning, för att begå vissa brott enligt direktivet mot barnet, om detta förslag har följts av faktiska handlingar som leder till ett sådant möte.

I *artikel 7* anges att anstiftan av samt medhjälp till något av de brott som avses i artiklarna 3–6 ska vara straffbelagt. Även försök till något av de brott som avses i artiklarna 3–6 ska vara straffbelagt med undantag för försök till brott som avser förorsakande att ett barn bevittnar sexuell handling (artikel 3.2), att medvetet närvara vid pornografiska föreställningar (artikel 4.4), samt att medvetet skaffa sig tillgång till barnpornografi (artikel 5.3). Vidare ska avsiktliga handlingar som innebär spridning av material där det görs reklam för möjligheten att begå något av de brott som avses i artiklarna 3–6 vara straffbara. Detsamma gäller anordnande av resor i syfte att begå något av de brott som avses i artiklarna 3–6.

Artikel 8 föreskriver undantag från det straffbara området i vissa fall då det är fråga om handlingar mellan barn eller personer som är i ungefär samma ålder och som hunnit ungefär lika långt i utveckling.

Artikel 9 innehåller bestämmelser om försvårande omständigheter.

Enligt *artikel 10* ska medlemsstaterna i syfte att minska risken för återfall vidta nödvändiga åtgärder för att sörja för att personer dömda för något av de brott som avses i artiklarna 3–7, kan förhindras, tillfälligt eller permanent, att utöva sådan verksamhet som inbegriper regelbundna kontakter med barn. Vidare föreskrivs att uppgifter om sådana vidtagna åtgärder ska föras in i den dömande medlemsstatens kriminalregister samt att medlemsstaterna till andra medlemsstater ska lämna ut sådana registeruppgifter när syftet med användningen är att i den andra medlemsstaten kunna genomföra en sådan åtgärd som nämnts ovan. Artikeln anger också att medlemsstaterna ska erkänna och verkställa beslut om sådana åtgärder som tagits i en annan medlemsstat.

Artiklarna 11–12 innehåller bestämmelser om juridiska personers ansvar och sanktioner för dessa. Medlemsstaterna ska se till att juridiska personer kan hållas ansvariga för brott enligt direktivet och att sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

I *artikel 13* finns en bestämmelse som innebär att det ska vara möjligt att avstå från att åtala eller straffa barn för deras deltagande i olaglig verksamhet, när deltagandet varit en direkt följd av att de utsatts för vissa brott enligt direktivet.

I *artikel 14* finns bestämmelser om utredning och lagföring. Utredning eller lagföring av brott enligt direktivet ska inte vara beroende av offrets anmälan.

Vidare ska lagföring vara möjlig under en tillräckligt lång tidsperiod efter det att offret har uppnått myndighetsåldern. Artikel 15 innehåller även bestämmelser om effektiva utredningsåtgärder, bl.a. dold spaning, samt om identifiering av offer, i synnerhet genom att analysera barnpornografiskt material.

I artikel 15 finns bestämmelser om undantag från sekretesskydd för vissa yrkeskategorier som i sitt arbete har kontakt med barn samt åtgärder för att uppmuntra dessa att rapportera sådana brott som avses i direktivet.

I artikel 16 finns bestämmelser om domsrätt och samordning av lagföring. Medlemsstaterna ska se till att de har domsrätt, om

- a) brottet helt eller delvis har begåtts inom medlemsstatens territorium, eller
- b) gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten eller har sin fasta hemvist på dess territorium, eller
- c) gärningen har begåtts mot en medborgare i medlemsstaten eller en person som har sin fasta hemvist på dess territorium, eller
- d) gärningen har begåtts till förmån för en juridisk person som är etablerad inom medlemsstatens territorium.

En medlemsstat får besluta att inte eller endast delvis tillämpa c) och d) i fall då brott begås utanför dess territorium. Domsrätt enligt punkt b) får inte vara förenad med krav på dubbel straffbarhet, anmälan från offret på den plats där brottet begicks eller en formell underrättelse från den stat där brottet begicks när brottet begåtts utanför den berörda medlemsstatens territorium.

Artiklarna 17–19 innehåller bestämmelser om skydd av och stöd till brottsoffer samt om formerna för barns deltagande i brottsutredningar och straffrättsliga förfaranden.

I artikel 20 finns bestämmelser om riskbedömning av dömda personer i syfte att fastställa lämpliga interventionsprogram eller interventionsåtgärder. Vidare finns närmare bestämmelser om sådana program eller åtgärder som syftar till att förhindra och minimera riskerna för upprepade sexualbrott mot barn. Bestämmelserna bygger på frivilligt deltagande. Det finns även en bestämmelse om tillgång till program eller åtgärder för personer som befarar att de kan komma att begå sådana brott.

Artikel 21 innehåller en bestämmelse om blockering av tillträde till webbsidor som innehåller barnpornografi. Bestämmelsen ålägger medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att uppnå att tillträdet till sådana sidor spärmas.

Artiklarna 22–26 innehåller bestämmelser om bl.a. upphävande av rambeslut 2004/68/RIF, genomförande, rapportering och ikraftträdande.

De flesta av de förfaranden som omfattas av artiklarna 3–6 torde vara straffbelagda enligt svensk rätt, främst genom brottsbalkens straffbestämmelser om våldtäkt (6 kap. 1 §), sexuellt tvång (6 kap. 2 §), sexuellt utnyttjande av person i beroendeställning (6 kap. 3 §), våldtäkt mot barn (6 kap. 4 §), sexuellt utnyttjande av barn (6 kap. 5 §), sexuellt övergrepp mot barn (6 kap. 6 §), utnyttjande av barn för sexuell posering (6 kap. 8 §), köp av sexuell handling av barn (6 kap. 9 §), sexuellt ofredande (6 kap. 10 §), kontakt med barn i sexuellt syfte (6 kap. 10 a §), koppleri (6 kap. 12 §) samt barnpornografibrott (16 kap. 10 a §). Det krävs emellertid ytterligare analys av de angivna förfarandenas överensstämmelse med svensk rätt. Vad gäller att medvetet skaffa sig tillgång till barnpornografi (artikel 4 punkt e) är det tveksamt om det kriminaliserade området enligt svensk rätt omfattar sådan befattning med barnpornografi. Regeringen har dock i en proposition (prop. 2009/10:70) föreslagit att barnpornografibrottet ska utvidgas till att omfatta även den som betraktar en barnpornografisk bild som han eller hon berett sig tillgång till. Lagändringen, som föreslås träda i kraft den 1 juli 2010, torde väl uppfylla vad direktivet kräver i denna del. Någon särskild kriminalisering avseende anordnande av resor i syfte att begå vissa brott som avses i direktivet finns inte enligt svensk rätt. Det kan vidare konstateras att vissa av de brott som anges i artikel 7.2 inte är straffbelagda på försöksstadiet. Det finns även i övrigt anledning att ytterligare analysera svensk rätts överensstämmelse med de föreslagna kriminaliseringarna. Det kan inte uteslutas att det utöver vad som nu nämnts kan finnas behov av lagstiftningsåtgärder, t.ex. i fråga om brott som avser att tvinga ett barn till sexuellt umgänge med en tredje part (artikel 3.5).

När det gäller de i artiklarna 3–6 föreslagna straffnivåerna torde dessa i vissa avseenden överstiga motsvarande svenska straffsatser. Det kan t.ex. gälla artikel 4.8 (sexuellt umgänge med ett barn där barnprostitution används), artikel 4.9 (tvinga ett barn att delta i pornografisk föreställning), artikel 4.11 (tvinga ett barn till barnprostitution) samt artikel 6 (kontaktsökande med barn för sexuella ändamål). Det kan också vara så att bestämmelserna om försvårande omständigheter i artikel 9 medför att de relevanta straffbestämmelserna i brottsbalken i vissa fall inte är tillräckliga. Detta gäller särskilt i fråga om brott enligt artikel 7 i vissa fall, dvs. försök till brott.

Åtagandet enligt artikel 10 torde endast i begränsad utsträckning ha sin mot- svarighet i svensk lagstiftning, nämligen genom bestämmelser i lagen (2000:873) om registerkontroll av personal inom förskoleverksamhet, skola och skolbarnomsorg samt lagen (2007:171) om registerkontroll av personal vid sådana hem för vård eller boende som tar emot barn. Dessa bestämmelser ålägger arbetsgivarna att kontrollera en arbetssökande men utgör inget absolut hinder mot anställning. Vad däremot gäller möjligheten att även förhindra dömda personer från att ha regelbunden kontakt med barn på andra sätt, t.ex. inom föreningslivet, torde svensk rätt i princip sakna sådana bestämmelser. Som artikeln är utformad kan den förstås så att den ställer krav på system

med bl.a. yrkesförbud för personer dömda för brott enligt direktivet. I Sverige finns inte något sådant system. Mot den bakgrunden saknas vidare förutsättningar för registrering av sådana uppgifter i det svenska belastningsregistret samt för erkännande och verkställighet av sådana beslut fattade i andra medlemsstater.

När det gäller ansvar och sanktioner för juridiska personer – artiklarna 11 och 12 – återfinns motsvarande bestämmelser i flera redan antagna rambeslut inom ramen för samarbetet i rättsliga och inrikes frågor. Reglerna om företagsbot i 36 kap. 7–10 §§ brottsbalken torde motsvara de krav som ställs i direktivet.

Bestämmelsen i artikel 13 om att inte åtala eller straffa offer i vissa fall torde till stor del vara tillgodosedd främst genom principen om s.k. nödvändig medverkan (*concursum necessarius*). Vid sådan medverkan ska straffbestämmelserna inte sällan tolkas så att den medverkande inte ska dömas till ansvar. Ofta beror det på att bestämmelsernas syfte är att skydda den vars medverkan är nödvändig. Det är emellertid inte helt klart vilka situationer som bestämmelsen i artikel 13 avser att träffa. En fortsatt analys av artikelns överensstämmelse med svensk rätt krävs därför.

Regler om preskription återfinns i 35 kap. brottsbalken. Enligt 4 § samma kapitel gäller en förlängd preskriptionstid för vissa sexualbrott mot barn på så sätt att preskriptionstiden börjar löpa först från den dag barnet fyller eller skulle ha fyllt arton år. Svensk rätt torde således i stor utsträckning medge lagföring tillräcklig tid efter det att offret uppnått myndighetsålder. I fråga om bl.a. brotten utnyttjande av barn för sexuell posering (brott av normalgraden), köp av sexuell handling av barn samt sexuellt ofredande eller försök till sådana brott är det dock tveksamt om svensk rätt uppfyller direktivets krav enligt artikel 14.2. Detsamma gäller i fråga om brottet kontakt med barn i sexuellt syfte eller försök till sådant brott. Beträffande barnpornografibrottet har regeringen dock föreslagit en lagändring som innebär att tiden för åtalspreskription ska räknas från den dag målsäganden fyller eller skulle ha fyllt 18 år, om brottet är grovt eller av normalgraden och avser skildring av barn i pornografisk bild (prop. 2009/10:70). Ändringen föreslås träda i kraft den 1 juli 2010. När det gäller artikel 14 i övrigt torde svensk rätt, främst genom bestämmelser i socialtjänstlagen (2001:453), uppfylla de krav som ställs i direktivet.

När det gäller frågan om svensk domsrätt torde svensk rätt, främst genom brottsbalkens regler i 2 kap. om tillämpligheten av svensk lag, i stort uppfylla direktivets krav enligt artikel 16. För brott som begåtts utomlands mot en svensk medborgare eller en person med fast hemvist i Sverige föreligger dock svensk domsrätt endast i begränsad utsträckning. Vidare föreligger enligt svensk rätt inte någon behörighetsregel för brott som begåtts till förmån för en juridisk person etablerad i Sverige i de fall brottet begåtts utanför Sveriges territorium. Artiklarna 16.1 c och d överensstämmer således inte fullt ut med svensk rätt. Medlemsstaterna får besluta att inte, eller endast delvis, tillämpa punkterna c) och d). Inte heller i fråga om artikel 16.3 som

avser undantag från kravet på dubbel straffbarhet torde svensk rätt fullt ut överensstämma med direktivet. Detta gäller bl.a. i fråga om brotten utnyttjande av barn för sexuell posering (brott av normalgraden), köp av sexuell handling av barn, sexuellt ofredande samt kontakt med barn i sexuellt syfte eller försök till sådana brott. När det gäller barnpornografibrott har regeringen dock föreslagit en lagändring som innebär att kravet på dubbel straffbarhet avskaffas för brott av normalgraden som består i skildring av barn i pornografisk bild och för alla former av grovt barnpornografibrott (prop. 2009/10:70). Ändringen föreslås träda i kraft den 1 juli 2010.

När det gäller artiklarna 17–19 om skydd av och stöd till brottsoffer torde svensk rätt, främst genom bestämmelser i rättegångsbalken, lagen (1988:609) om målsägandebiträde, lagen (1999:997) om särskild företrädare för barn, socialtjänstlagen (2001:453), lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga och hälso- och sjukvårdslagen (1982:763), till stor del uppfylla de krav som ställs i direktivet.

Beträffande artikel 20 kan det i fråga om riskbedömning av personer dömda för brott enligt direktivet konstateras att sådana riskbedömningar i dag görs inom kriminalvården i syfte att bl.a. planera verkställighet av påföljd.

När det gäller artikel 21 om blockering av webbsidor med barnpornografiskt material kan konstateras att det i Sverige finns ett samarbete på frivillig basis mellan Rikspolisstyrelsen och ett antal Internetleverantörer, det s.k. blockeringsprojektet. Med hänsyn till vad kommissionen uttalat, bl.a. i beaktandesats 13 i förslaget, torde den svenska ordningen svara mot åtagandet i denna del. Det finns emellertid skäl att under förhandlingarna noggrant bevaka förslagets utveckling, då en tvingande bestämmelse med krav på att svenska myndigheter ska blockera eller ålägga Internetleverantörer att blockera sådana webbsidor torde strida mot bl.a. den grundlagsskyddade informationsfriheten. Sverige bör således verka för ett förhandlingsresultat där det tydligt framgår att frivilliga överenskommelser mellan brottsbekämpande myndigheter och Internetleverantörer är tillräckligt för att uppfylla direktivets krav.

Övriga bestämmelser i direktivet innehåller inte några bestämmelser som föranleder någon närmare redogörelse för innehållet i svensk rätt.

1.4 Budgetära konsekvenser / Konsekvensanalys

Det är inte möjligt att i nuläget närmare bedöma eventuella budgetära konsekvenser. Utgångspunkten är dock att eventuella sådana konsekvenser, såväl nationella som inom EU, ska finansieras inom befintlig budgetram.

Kommissionen anser att förslaget inte påverkar EU:s budget.

2.1 Preliminär svensk ståndpunkt

Arbetet med att bekämpa sexuella övergrepp mot och sexuell exploatering av barn inklusive barnpornografi är av mycket stor vikt för regeringen. I detta arbete är internationell samverkan en viktig förutsättning för framgång och det europeiska samarbetet av central betydelse. Regeringen är därför positiv till och välkomnar initiativ till ett fortsatt arbete inom EU i syfte att ytterligare förstärka arbetet med att motverka och bekämpa dessa företeelser. Det finns dock skäl att noggrant analysera förslagets olika bestämmelser, i synnerhet de föreslagna straffnivåerna samt möjligheterna till diskvalificering i vissa fall av dömda personer. Sverige bör i fråga om sådan diskvalificering, samt i fråga om blockering av tillträde till webbsidor med barnpornografiskt innehåll, motsätta sig krav på tvingande åtgärder som inte är förenliga med svensk lagstiftning.

2.2 Medlemsstaternas ståndpunkter

Förslaget bygger till stor del på det förhandlingsresultat som uppnåddes under det svenska ordförandeskapet. Medlemsstaterna är överlag uttalat positiva till förslaget i stort och dess ambitioner, men flera av de enskilda bestämmelserna ifrågasattes under de tidigare förhandlingarna.

2.3 Institutionernas ståndpunkter

Europaparlamentets ståndpunkt är ännu inte känd.

2.4 Remissinstansernas ståndpunkter

Förslaget har inte remitterats.

3 Förslagets förutsättningar

3.1 Rättslig grund och beslutsförfarande

Artiklarna 82(2) och 83(1) i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Direktivet antas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet (artikel 294 EUF-fördraget). Rådet beslutar med kvalificerad majoritet och Europaparlamentet är medbeslutande.

3.2 Subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen

I motiveringen till förslaget till nytt direktiv gör kommissionen bedömningen att förslaget är förenligt med subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen.

Som skäl anges att förslaget mål att effektivt skydda barn inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna. Sexuell exploatering av barn och sexuella övergrepp mot barn har en betydande gränsöverskridande dimension, som framgår tydligast när det gäller barnpornografi och barnsexturism, men som även framgår av att det är nödvändigt att sörja för att barn i alla medlemsstater skyddas mot förbrytare från alla medlemsstater, eftersom det är lätt för dessa att resa från en medlemsstat till en annan. Detta kräver åtgärder från EU:s sida.

Genom att EU vidtar åtgärder kan det bli lättare att uppnå målen för förslaget och detta av följande skäl: Förslaget innebär att medlemsstaternas materiella straffrätt och regler om straffrättsliga förfaranden tillnärmas ytterligare, vilket får positiva verkningar för bekämpandet av denna typ av brottslighet. För det första är det ett sätt att undvika att brott företrädesvis begås i medlemsstater med mindre stränga regler. För det andra är det med gemensamma definitioner möjligt att främja utbytet av gemensamma uppgifter och erfarenheter som kan vara till nytta och att främja användningen av jämförbara uppgifter. För det tredje underlättas internationellt samarbete. Förslaget innebär också en förbättring av skyddet av barnoffer. Detta är en humanitär nödvändighet och också en förutsättning för att offren ska kunna lämna den bevisning som behövs för lagföringen av brott. De förebyggande åtgärdernas effektivitet kommer också att förbättras i hela EU.

Förslaget går enligt kommissionen inte utöver vad som krävs för att de fastställda målen ska uppnås på europeisk nivå och inte heller utöver vad som är nödvändigt för det syftet.

Regeringen delar kommissionens bedömning.

4 Övrigt

4.1 Fortsatt behandling av ärendet

Förslaget behandlas i rådsarbetsgruppen materiell straffrätt. Förhandlingarna beräknas påbörja i slutet av april 2010.

4.2 Fackuttryck/termer

-